

Het Engelse Werk en Bouwhuisbos

'Heino is zo mooi gelegen, te midden van schitterende landouwen, uitgestrekte bossen van akkermaalshout, statig opgaande lanen en lommerrijke berceaus, waartussen weide en akkers, vijvers en grachten, die bekoorlijke afwisseling brengen, welke deze plek maken tot een der schoonste van Salland.' (Pastoor A.E. Rientjes, *Uit de geschiedenis van Marke en Schoutampt Heino*, 1932)

Een buitenhuis als de Vlaminckhorst hoort in het groen te liggen. Begin achttiende eeuw is door familie Van Tongeren voor het huis een groenstrook in geometrische patronen aangelegd, in lijn met de Franse tuinarchitectuur. De voortuin en lange laan van de Vlaminckhorst dateren uit deze periode en werden ook wel plasiertuin en plaisierlaan genoemd. Op het perceel ten zuiden van de Vloedgraven werd een sterrebos aangeplant. Dit bos kende een padenstelsel in de vorm van een ster en diende ook voor de jacht.

Park en bos vormden een groene oase te midden van een goeddeels onontgonnen wildernis. In 1770 vroeg juffrouw Van Tongeren toestemming om een grondstrook langs haar bossen om te mogen zetten in een voetpad, maar dat werd haar geweigerd door de marke, een beheerdersorganisatie van de onontgonnen gronden. De boeren gebruikten deze heidegronden onder meer voor het weiden van hun schapen.

Begin negentiende eeuw zijn park en bos van de Vlaminckhorst omgevormd in Engelse landschapsstijl. Strakke, geometrische patronen maakten plaats voor meer natuurlijke vormen. In de tuin werd een vijver gegraven en door het parkbos kwamen slingerpaden, die om de kleine bouwkampen heenliepen. Het sterrebos werd gekapt en vervangen door hakhout, een houtgewas dat ook nog wat geld in het laatje bracht.

Het overgrote deel van het zogenaamde Bouwhuisbos achter de Vlaminckhorst bestaat uit eikenhakhout. In 1832 betrof dit maar liefst 8 hectare. Door de natte bodemgesteldheid zijn de boompjes op rabatten (wallen met slootjes ertussen) geplant. Elk voorjaar werd een gedeelte van het hout gekapt. De opkoper van het perceel liet de stammetjes schillen, om de bast als looizuur te verkopen aan leerlooierijen en het restant als brandhout aan bakkerijen. Diverse stobben in het Bouwhuisbos getuigen nog van deze hakhoutcultuur.